

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2020. március 12.*

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – 2011/83/EU irányelv – Hatály – Szolgáltatási szerződés – A 2. cikk 6. pontja – Személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés – A 3. cikk (3) bekezdésének k) pontja – A személyszállítási szerződések későbbi megkötése esetén árengedményre való jogosultságot biztosító kártyák – Ilyen kártyáknak a fogyasztó elállási jogra vonatkozó tájékoztatása nélküli, online értékesítése”

A C-583/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Frankfurt am Main-i regionális felsőbbbíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. szeptember 20-án érkezett, 2018. szeptember 13-i határozatával terjesztett elő

a **Verbraucherzentrale Berlin eV**

és

a **DB Vertrieb GmbH**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: D. Šváby, tanácselnökként eljárva, K. Jürimäe és N. Piçarra (előadó) bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. október 24-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Verbraucherzentrale Berlin eV képviseletében J. Hennig és J. Christ Rechtsanwälte,
- a DB Vertrieb GmbH képviseletében B. Bräutigam Rechtsanwalt,
- a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vlácil és S. Šindelková, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében B.-R. Killmann és C. Valero, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 304., 64. o.) 2. cikke 6. pontjának és 3. cikke (3) bekezdése k) pontjának az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a Verbraucherzentrale Berlin eV és a DB Vertrieb GmbH között egy olyan kártya online forgalmazásának feltételei tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amely a tulajdonosa számára biztosítja a jogot arra, hogy menetjegyek későbbi vásárlása során árengedményben részesüljön.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2011/83 irányelv (27) és (49) preambulumbekkezdése a következőket tartalmazza:

„(27) A szállítási szolgáltatások magukban foglalják a személy- és az áruszállítást is. A személyszállítás nem tartozhat ezen irányelv hatálya alá, mivel arra egyéb uniós jogszabályok vonatkoznak, a tömegközlekedési szolgáltatások és a taxik pedig nemzeti szintű szabályozás hatálya alá tartoznak. Azonban ezen irányelvnek a fogyasztókat a fizetési módok igénybevétele után fizetendő túl magas díjaktól vagy a rejtett költségektől védő rendelkezéseinek vonatkoznia kell a személyszállítási szerződésekre is. Az áruszállítás és az autókölcsönzés tekintetében – melyek szolgáltatások – a fogyasztóknak részesedniük kell az ezen irányelvben biztosított védelemből, az elállási jog kivételével.

[...]

(49) Az elállási jog tekintetében meg kell határozni bizonyos kivételeket, mind a távollevők között, mind az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések tekintetében. [...] Az elállási jog gyakorlása szintén célszerűtlen lehet egyes olyan szolgáltatások esetében is, amikor a szerződés megkötése olyan kapacitás lekötését jelenti, amelyet – az elállási jog gyakorlása esetén – a kereskedőnek nehéz lenne kihasználnia. [...]”

- 4 Az irányelv 1. cikke értelmében:

„Ennek az irányelvnek az a célja, hogy a fogyasztóvédelem magas szintjének elérése révén hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez azáltal, hogy közelíti a fogyasztók és kereskedők között kötött szerződésekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések bizonyos vonatkozásait.”

5 Az említett irányelv 2. cikke kimondja:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

5. »adásvételi szerződés«: bármely olyan szerződés, amelynek értelmében a kereskedő átruházza vagy vállalja, hogy átruházza a fogyasztóra valamely áru tulajdonjogát, a fogyasztó pedig megfizeti vagy vállalja, hogy megfizeti annak vételárát; az adásvételi szerződések vonatkozhatnak árukra és szolgáltatásokra egyaránt;
6. »szolgáltatási szerződés«: az adásvételi szerződéstől eltérő bármely olyan szerződés, amelynek értelmében a kereskedő [helyesen: eladó vagy szolgáltató] a fogyasztó részére szolgáltatást nyújt vagy szolgáltatás nyújtását vállalja, a fogyasztó pedig megfizeti vagy vállalja, hogy megfizeti a szolgáltatás árát;
7. »távollevők között kötött szerződés«: a kereskedő és a fogyasztó között áru vagy szolgáltatás értékesítésére szervezett távértékesítési rendszer keretében, a kereskedő és a fogyasztó egyidejű fizikai jelenléte nélkül – a szerződés megkötésének időpontjával bezárólag kizárólag egy vagy több távközlő eszköz alkalmazásával – kötött szerződés;

[...]”

6 A 2011/83 irányelv 3. cikke a következőképpen szól:

„(1) Ez az irányelv – az irányelv rendelkezései által meghatározott feltételek szerint és mértékben – kereskedők és fogyasztók között kötött szerződésekre alkalmazandó. [...]

[...]

(3) Ez az irányelv nem alkalmazandó azon szerződésekre:

[...]

k) amelyek tárgya személyszállítási szolgáltatás, kivéve a 8. cikk (2) bekezdését, valamint a 19. és 22. cikket;

[...]”

7 Ezen irányelvnek a „Tájékoztatási követelmények a távollevők között és az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetében” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fogyasztót a távollevők között vagy az üzlethelyiségen kívül kötött szerződés, illetve annak megfelelő ajánlat mindaddig nem köti, amíg a kereskedő egyértelműen és érthető módon tájékoztatást nem nyújt a fogyasztónak a következőkről:

[...]

h) elállási jog fennállása esetén az említett jog gyakorlásának a 11. cikk (1) bekezdése szerinti feltételei, határideje és a vonatkozó eljárások, valamint az I. melléklet B. részében meghatározott elállásnyilatkozat-minta;

[...]”

- 8 Az említett irányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Azon esetet kivéve, amikor a 16. cikkben említett kivételek alkalmazandók, a fogyasztó 14 napon belül indoklás nélkül elállhat a távollevők között vagy az üzlethelyiségen kívül kötött szerződéstől, anélkül hogy a 13. cikk (2) bekezdésében és a 14. cikkben előírtakon kívül más költség terhelné.”

A német jog

- 9 A Bürgerliches Gesetzbuch (polgári törvénykönyv) 312. és azt követő §-ai a 2011/83 irányelv német jogba való átültetésére irányulnak.

- 10 A polgári törvénykönyv 312. §-a értelmében:

„(1) Ezen alcím 1. és 2. fejezetének rendelkezései kizárólag [...] az eladó vagy szolgáltató által ellenszolgáltatás fejében nyújtott szolgáltatásra vonatkozó fogyasztói szerződésekre alkalmazandók.

(2) Ezen alcím 1. és 2. fejezetének rendelkezései közül csak a 312a. § (1), (3), (4) és (6) bekezdése alkalmazandó a következő szerződésekre:

[...]

5. Személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződések”.

- 11 A polgári törvénykönyv 312d. §-a az Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (a polgári törvénykönyv bevezetéséről szóló törvény) 246a. §-ára hivatkozva úgy rendelkezik, hogy távollevők között kötött szerződés esetén az eladó vagy szolgáltató köteles a fogyasztót a szerződéses kötelezettségvállalását megelőzően tájékoztatni az elállási jogról, és rendelkezésére bocsátani az elállásnyilatkozat-mintát.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 12 A Deutsche Bahn AG csoporthoz tartozó DB Vertrieb a DB Fernverkehr AG közvetítésével „BahnCard 25” és „BahnCard 50” kártyákat forgalmaz. Ezek lehetővé teszik jogosultjaik számára, hogy a DB Fernverkehr vonatjegyeinek árából 25%-os vagy 50%-os kedvezményben részesüljenek. A „BahnCard 25” online is megrendelhető. A DB Vertrieb internetes honlapján nem nyújtanak tájékoztatást a fogyasztó elállási jogáról.

- 13 A Verbraucherzentrale Berlin fogyasztóvédelmi szervezet keresetet nyújtott be, amely arra irányult, hogy kötelezzék a DB Vertriebet arra, hogy üzleti tevékenysége keretében szüntesse meg az említett, kedvezményre jogosító kártyának a honlapján anélkül történő kínálatát, hogy a fogyasztó szerződéses kötelezettségvállalását megelőzően a rendelkezésére álló elállási jogra vonatkozó információkat, valamint a megfelelő elállásnyilatkozat-mintát közzé tenné.

- 14 Az első fokon eljáró bíróság 2017. július 6-i ítéletével elutasította a keresetet. Úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó szerződés a polgári törvénykönyv 312. §-a (2) bekezdésének 5. pontja értelmében vett „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés”, amely rendelkezés a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontját ülteti át. E rendelkezések értelmében az említett szerződés részben ki van zárva ezen irányelv hatálya alól, és ilyen körülmények között az eladó vagy szolgáltató nem köteles tájékoztatni a fogyasztót az elállási jogról. E bíróság megállapította, hogy a szállítási szolgáltatás utas részére történő nyújtása azt jelenti, hogy kétoldalú kapcsolat áll fenn az e szolgáltatásért fizetett árral, mivel a kedvezményre jogosító kártya biztosítja jogosultja számára az érintett szolgáltatás kedvezményes áron történő megszerzéséhez való jogot.

- 15 Az e jogvitát fellebbviteli eljárás keretében elbíráló, kérdést előterjesztő bíróság, az Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Frankfurt am Main-i regionális felsőbíróság, Németország) legelőször is kifejti, hogy véleménye szerint az alapügyben szóban forgó szerződés a 2011/83 irányelv hatálya alá tartozik, mivel az ezen irányelv 2. cikkének 6. pontja értelmében vett „szolgáltatási szerződésnek” minősül. Az előterjesztő bíróság az EUMSZ 57. cikk (1) bekezdésére hivatkozva úgy véli, hogy e rendelkezés szövegére és céljára figyelemmel ezen irányelv hatálya alá tartoznak a fogyasztónak olyan kötelezettségvállalás vagy jog formájában nyújtott szolgáltatások is, mint amelyről az alapügyben szó van, amely lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy a későbbiekben kedvezményes áron szerezzen be menetjegyeket.
- 16 E bíróság ezt követően emlékeztet arra, hogy a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontja részben kizárja a személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződéseket ezen irányelv hatálya alól, mivel – amint azt ezen irányelv (27) preambulumbekkezdése kimondja – e szerződésekre más uniós jogi aktusok vagy nemzeti jogszabályok irányadók.
- 17 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben úgy véli, hogy bár az alapügy tárgyát képező szerződés nem közvetlenül személyszállítási szolgáltatásra vonatkozik, hanem olyan „keretszerződésnek” minősül, amely lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árendegyményben részesüljön, a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontja értelmében vett „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződések” fogalma alá tartozik. A Bíróság ugyanis a 2005. március 10-i easyCar ítéletben (C-336/03, a továbbiakban: easyCar ítélet, EU:C:2005:150) tágan értelmezte a 2011/83 irányelvvel hatályon kívül helyezett, a távollevők között kötött szerződések esetén a fogyasztók védelméről szóló, 1997. május 20-i 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1997. L 144., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 319. o.) 3. cikkének (2) bekezdésében szereplő, „szállítási [...] szolgáltatásokra vonatkozó szerződések” fogalmát.
- 18 A kérdést előterjesztő bíróság elismeri, hogy a 2011/83 irányelv hatálya, amennyiben a „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződések” fogalmára hivatkozik, korlátozottabb. Semmi nem utal azonban arra, hogy az uniós jogalkotó korlátozni kívánta volna ezen irányelv 3. cikke (3) bekezdése k) pontjának hatályát a 97/7 irányelvnek a Bíróság által az easyCar ítéletben értelmezett 3. cikke (2) bekezdésének hatályára tekintettel.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság végül úgy véli, hogy az a tény, hogy az alapügy tárgyát képező, kedvezményre vonatkozó feltételek szerepelnek a díjjegyzékben, és e feltételek az általános szállítási feltételek szerves részeként – az Allgemeines Eisenbahngesetz (a vasútról szóló általános törvény) 12. §-a (2) bekezdése első mondatának megfelelően – a hatáskörrel rendelkező felügyeleti hatóság felülvizsgálata alá tartoznak, azt jelzi, hogy az alapügy tárgyát képező szerződés – a 2011/83 3. cikke (3) bekezdése k) pontjának megfelelően – ki van zárva ezen irányelv hatálya alól. Az ilyen típusú szerződésre tehát a nemzeti jog az irányadó. Márpedig a 2011/83 irányelv (27) preambulumbekkezdése szerint a személyszállítást ki kell zárni az irányelv hatálya alól, mivel azt a tömegközlekedésre vonatkozó nemzeti szabályozás már szabályozza.
- 20 E körülmények között az Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Frankfurt am Main-i regionális felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni a [2011/83] irányelv 2. cikkének 6. pontját, hogy az olyan szerződésekre is kiterjed, amelyek a kereskedőt nem közvetlenül kötelezik a szolgáltatásnyújtásra, hanem a fogyasztó arra szerez jogot, hogy a jövőbeni szolgáltatásmegrendelés esetén árendegyményt kapjon?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

- 2) Úgy kell-e értelmezni a [2011/83] irányelv 3. cikke (3) bekezdése k) pontjának »személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződésekre« vonatkozó kivételi szabályát, hogy az olyan tényállásokra is kiterjed, amelyekben a fogyasztó ellenszolgáltatásként nem közvetlenül személyszállítási szolgáltatásban részesül, hanem arra szerez jogot, hogy a jövőben megkötendő szállítási szerződések esetén árengedményt kapjon?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 21 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2011/83 irányelv 2. cikkének 6. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a „szolgáltatási szerződés” fogalma magában foglalja azokat a szerződéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön.
- 22 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a „szolgáltatási szerződésnek” az ezen irányelv 2. cikkének 6. pontjában szereplő fogalma tágan került meghatározásra, mint amely „az adásvételi szerződéstől eltérő bármely olyan szerződés, amelynek értelmében a kereskedő [helyesen: eladó vagy szolgáltató] a fogyasztó részére szolgáltatást nyújt vagy szolgáltatás nyújtását vállalja, a fogyasztó pedig megfizeti vagy vállalja, hogy megfizeti a szolgáltatás árát”. E rendelkezés szövegéből következik, hogy e fogalmat úgy kell értelmezni, hogy az magában foglal minden olyan szerződést, amely nem tartozik az „adásvételi szerződés” fogalma alá.
- 23 Az alapügyben szóban forgó szerződés, amelynek tárgya, hogy a fogyasztó a menetjegy későbbi megvásárlása esetén árengedményben részesüljön, nem áruk tulajdonjogának a 2011/83 irányelv 2. cikkének 5. pontja értelmében vett átruházására vonatkozik. Következésképpen alapesetben a „szolgáltatási szerződés” ezen irányelv 2. cikkének 6. pontja értelmében vett fogalma alá tartozik.
- 24 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/83 irányelv 2. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy a „szolgáltatási szerződés” fogalma magában foglalja azokat a szerződéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön.

A második kérdésről

- 25 Második kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés” fogalma magában foglalja azokat a szerződéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön.
- 26 E kérdés megválaszolása érdekében először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontja értelmében ezen irányelv csak részlegesen alkalmazandó a személyszállítási szolgáltatások tárgyú szerződésekre, ily módon az e szerződésekben részes fogyasztókat többek között nem illeti meg elállási jog.
- 27 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy amennyiben az értelmezendő kifejezések olyan rendelkezésben szerepelnek, amely kivételt képez valamely elv, illetve pontosabban a fogyasztók védelmére irányuló uniós szabályok alól, a kifejezéseket szigorúan kell értelmezni (easyCar ítélet, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 28 Következésképpen a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontját szigorúan kell értelmezni azon részében, amelyik részben kizárja ezen irányelv hatálya alól a személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés.
- 29 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy a 97/7 irányelv 3. cikkének (2) bekezdésében szereplő „szállítási [...] szolgáltatásokra vonatkozó szerződések” fogalom tágabb, mint a tagállamok jogrendszereiben gyakorta használt „szállítási szerződések” fogalma. Ugyanis, míg ez utóbbi fogalom kizárólag utasoknak és áruknak a szállító által végzett szállítására vonatkozik, a „szállítási [...] szolgáltatásokra vonatkozó szerződések” fogalom felölelheti a szállításra vonatkozó szolgáltatásokat szabályozó szerződések teljes körét, ideértve az olyan tevékenységet magukban foglaló szerződéseket is, amely önmagában nem az ügyfelek vagy az ügyfelek vagyontárgyainak szállításából áll, hanem a szállítás lebonyolítását teszi lehetővé az ügyfél számára (lásd ebben az értelemben: easyCar ítélet, 23. pont).
- 30 Ennek keretében megállapította a Bíróság, hogy bár a gépjárműbérleti szerződés teljesítése során nyújtott szolgáltatás nem olyan tevékenység, amely személyek egyik helyről a másikra történő mozgatására irányul, a célja ugyanakkor az, hogy egy szállítási módot bocsásson a fogyasztó rendelkezésére. Ebből következik, hogy az ilyen szerződés lehetővé teszi egy közlekedési eszköznek az utasok rendelkezésére bocsátását, és a „szállítási [...] szolgáltatásokra vonatkozó szerződések” fogalom alá tartozik (lásd ebben az értelemben: easyCar ítélet, 26. és 27. pont).
- 31 A Bíróság azt is megállapította, hogy a 97/7 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének ezen értelmezése megfelel az ezen irányelv által követett célnak, vagyis hogy biztosítsa nemcsak a távolsági kommunikációs megoldásokat használó fogyasztók érdekeinek, hanem az egyes szállítók érdekeinek védelmét is, annak érdekében, hogy e szállítókat ne sújtsák az előzetes foglalással járó szolgáltatások költségek és indoklás nélküli lemondásából fakadó aránytalan hátrányok, amelyek annak következményei, hogy a fogyasztó a foglalást röviddel a szolgáltatás teljesítési ideje előtt lemondja (lásd ebben az értelemben: easyCar ítélet, 28. pont).
- 32 Mivel a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontjában szereplő rendelkezések egyenértékűnek tekinthetők a 97/7 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseivel, ez utóbbi rendelkezések Bíróság általi értelmezése érvényes az előbbi rendelkezésekre is (lásd analógia útján: 2017. március 9-i Pula Parking ítélet, C-551/15, EU:C:2017:193, 31. pont; 2019. december 19-i Darie ítélet, C-592/18, EU:C:2019:1140, 29. pont).
- 33 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződésnek” a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontjában szereplő fogalma nem foglalja magában azokat a szerződéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árendedményben részesüljön.
- 34 Ugyanis, először is, az easyCar ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező gépjárműbérleti szerződéssel ellentétben az olyan szerződés, amelynek egyetlen célja az, hogy a menetjegyek megvásárlására irányuló szerződések későbbi megkötése során a fogyasztót árendedményben részesítse, mint olyan, nem irányul közvetlenül arra, hogy személyszállítás lebonyolítását tegye lehetővé.
- 35 Másodszor, amint arra az eljárás keretében észrevételeket előterjesztő valamennyi érdekelt rámutatott, az olyan szerződés, amely arra irányul, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árendedményben részesüljön, és a menetjegy megvásárlására irányuló szerződés két, egymástól jogilag elkülönülő szerződésnek minősül, így az első nem tekinthető a másodikhoz elválaszthatatlanul kapcsolódó szerződésnek. Az olyan kártya megvásárlása ugyanis, amely lehetővé teszi jogosultja számára, hogy a menetjegyvásárlások során árendedményben részesüljön, nem feltétlenül jár olyan szerződés későbbi megkötésével, amely önmagában személyszállításra irányul.

- 36 Harmadszor, amint arra az Európai Bizottság rámutatott, a 2011/83 irányelv 9. cikke szerinti elállási jognak az olyan kártya megvásárlását követő fennállása ugyanis, amely lehetővé teszi jogosultja számára, hogy a későbbi menetjegyvásárlások során árengedményben részesüljön, nem jár az utasszállítással megbízott vállalkozás számára ahhoz hasonló, aránytalan hátrányokkal, mint az elállási jognak a gépjárműbérleti szerződés keretében történő gyakorlásához kapcsolódó, az easyCar ítéletben megállapított hátrányok.
- 37 Ugyanis, amennyiben egyetlen menetjegyet sem vásárolnak kedvezményes áron, a fogyasztó elállás esetén megkapja az e kártya árának megfelelő, kifizetett összeget, és elveszíti azt a jogát, hogy a későbbi menetjegyvásárláskor árengedményben részesüljön. Abban az esetben egyébként, ha az elállásra jogosító időtartam alatt kedvezményes áron vásároltak volna menetjegyet, a Bíróság előtti eljárás szóbeli szakasza során tett észrevételekből kitűnik, hogy a fogyasztót arra lehetne kötelezni, hogy fizesse meg a kedvezményre jogosító kártya használatából eredő, a csökkentett díjnak megfelelő menetjegy ára és e menetjegy teljes díjnak megfelelő ára közötti különbözetet.
- 38 Ebből következik, hogy az olyan szerződés, amely arra irányul, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön, nem tartozik az elállási jog alóli, a 2011/83 irányelv (49) preambulumbekzdésében említett azon kivétel hatálya alá, amely szerint „egyes olyan szolgáltatások [...], amikor a szerződés megkötése olyan kapacitás lekötését jelenti, amelyet – az elállási jog gyakorlása esetén – a kereskedőnek nehéz lenne kihasználnia”.
- 39 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon szerződés, amely arra irányul, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön, nem tartozik a „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés” fogalom alá, és következtetésképpen ezen irányelv hatálya alá tartozik, beleértve az elállási jogra vonatkozó rendelkezéseit is.

A költségekről

- 40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének 6. pontját úgy kell értelmezni, hogy a „szolgáltatási szerződés” fogalma magában foglalja azokat a szerződéseket, amelyek arra irányulnak, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön.**
- 2) **A 2011/83 irányelv 3. cikke (3) bekezdésének k) pontját úgy kell értelmezni, hogy azon szerződés, amely arra irányul, hogy a fogyasztó a személyszállítási szerződések későbbi megkötése során árengedményben részesüljön, nem tartozik a „személyszállítási szolgáltatás tárgyú szerződés” fogalom alá, és következtetésképpen ezen irányelv hatálya alá tartozik, beleértve az elállási jogra vonatkozó rendelkezéseit is.**

Aláírások